

De Publieks Rechtszaak

is gediend door de

Handleiding voor Publieke Controle

Alleen de Engelse en Nederlandse versie van de handleiding zijn authentiek

Introductie

Het publieksonderzoek is een recht van iedereen onder voorwaarden. Ieder individu is gemachtigd op te treden namens het publieksonderzoek, op de voorwaarde dat dit gebeurt binnen de grenzen van de eenheid en het voldoet aan de eisen van fair zijn. De eenheid van de leden van het publieksonderzoek is de hoge achting voor de auteur van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM) en het naleven van zijn overdenkingen, zijn onderwerp en bedoeling met het EVRM.

Het fair zijn vereist wederzijdse behandeling en omgang volgens de regels die vooraf in redelijkheid openbaar bekend moeten zijn. Een tweede fundament van fair zijn is dat in het geval van onenigheid alleen de twee oneens zijnde partijen een vreedzame oplossing ontwikkelen binnen de rechtsregels en voor altijd daarna. Een derde fundament van fair zijn is dat ook een scheidsrechter niet tussen beiden komt en een dood element is in het ontwikkelingsproces, maar alleen de regels en het fair zijn van de faire oplossing hanteert. Deze oplossing is tussen de partijen maar de toegepaste regels van de wet en het fair zijn, zijn voor iedereen en niet tijdelijk.

Om deze manier van de vrede handhaven te bereiken, biedt deze handleiding zekerheid en een helpende hand. Als de eenheid of het fair zijn niet aanwezig is en toegepast, dan kan het publieksonderzoek niet worden opgeëist of uitgesproken. Het verslag van het publieksonderzoek wordt gepubliceerd. Het publieksonderzoek doelt op zichzelf met het overbodig willen worden wegens een vreedzaam en eervol samenleven.

Het EVRM is een normaal contract, tussen (elk van) de Contractstaten en eenieder.

© Copyright 2016 en intellectueel eigendom van "www.de-openbare-zaak.nl" Bronvermelding met URL is nodig.
Alle bestanden hebben het copyright van hun respectievelijke eigenaren. We publiceren de kopieën van authentieke documenten.

Het gebruik van het Hof's citaten

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: Hof) stelt een interpretatie vast van de EVRM's auteur's overdenkingen, onderwerp en bedoeling door de unanieme mening van alle meningen van het Hof's rechters. Als het publieksonderzoek eens is met de stelling van het Hof, dat het in overeenstemming is met de overdenkingen, onderwerpen en bedoelingen van de auteur van het EVRM, dan bekent en bevestigt *dit* Hof met diens geciteerde verklaringen zijn onbetwiste kennis zonder dat dit verder word meegedeeld.

Maar, de meeste vaste interpretaties zijn in strijd met het 'doen alsof' door het Hof, en zijn niet alleen voor de betrokken persoon of zijn niet tijdelijk alleen voor de onderzochte zaak. Het publieksonderzoek stelt dus vast dat de geldigheid van de geciteerde interpretaties in ieder geval geldt en geldt voor iedereen, waar dan ook in een land en gedurende de looptijd van het EVRM en zijn protocollen.

Wie is het publieksonderzoek en wie is lid

Het Hof stelt dat het vonnis in het openbaar zal worden uitgesproken, is bedoeld om toezicht op de rechterlijke macht door het publiek te verzekeren met oog op het beveiligen van het recht op een eerlijk proces (*zaak van Campbell and Fell tegen het Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 1984, §91). Het EVRM stelt dat de pers geen deel uitmaakt van het publiek (*artikel 6, §1 EVRM*). Het publieksonderzoek is onafhankelijk bij de uitvoering van de wettelijke taak. Net als het Hof vervangt het publieksonderzoek niet de plaats van de nationale rechtbanken (*zaak van Platakou tegen Griekenland*, 11 januari 2001, §37). Het onderzoekende publiek is een eenheid van uitsluitend particulieren (*artikel 34 EVRM*) vanwege de praktijk dat individuen te vaak worden gediscrimineerd ten opzichte van groepen personen of niet-gouvernementele organisaties. De ongeveer 450 miljoen Europese particulieren zijn verenigd door rechtsorde en rechtszekerheid. De meest onderscheidende eenheid is de auteur van een uitdrukking die onmogelijk meer dan één is. Het lidmaatschap van het publieksonderzoek is onder voorwaarden en kan niet worden opgeëist. Elk private individu kan opkomen voor het publieksonderzoek en presenteert zich als lid door zijn gedegen verslag van het publieksonderzoek. Dit lid is onder de algemene voorwaarde verplicht om de vrijheid van expressie van elke auteur na te leven en als eerste de uiting van de EVRM's auteur: diens EVRM.

Het publieksonderzoek is een zeer serieuze taak

Elke private individu die opkomt voor de publieke controle door zijn solide verslag van diens publieksonderzoek getuigt, zich ervan bewust te zijn het enige overgebleven laatste redmiddel te zijn. Elke vereiste voor de kwaliteit van en de classificatie als een verslag van een publieksonderzoek is strikt en vooral als bewijs van het hoge morele karakter van de auteur. De jurisdictie van de nationale rechterlijke autoriteiten verschilt enigszins van die van het Hof. De jurisdictie bepaalt het begrensde gebied van een publieksonderzoek op het oordeel van de betrokken rechtbank. De nationale rechters beslissen in geschillen en het Hof interpreteert het EVRM en past het EVRM toe. Beide zijn gebonden aan de bedoeling, overdenkingen en het onderwerp van de auteur van het EVRM waarvan de particulier het mensenrecht heeft om te weten.

Het publieksonderzoek is het afsluitende recht zetten

Allereerst moet eraan worden herinnerd dat de mensenrechten een gelijkmakende macht zijn. De uitoefening draait de rollen niet om of het verschil in bevoegdheden en verandert niet de officiële hoedanigheid van de benoemde personen. Het Hof moet zijn oordeel met terugwerkende kracht herzien overeenkomstig het verslag van het publieksonderzoek. Dan achtereenvolgens zendt het Hof het herziene eindvonnis door aan het Comité van Ministers om toezicht te houden op de uitvoering ervan (*artikel 46 EVRM*). Er wordt aan herinnerd dat het Hof verplicht is om te streven naar onberispelijk vakmanschap en het onberispelijk rechtvaardige interpreteren of toepassen om een vredige samenleving tot stand te brengen en niet een rechtsbusiness. Aldus zou de noodzaak van een corrigerend verslag van een publieksonderzoek niet moeten voorkomen.

De eisen van een gedegen onderzoek in het algemeen

Het private individu kent het beste de wet en de inbreuken op diens rechten. Het Hof herhaalt vaste rechtspraak, volgens welke de uitdrukking "in overeenstemming met de wet" niet alleen vereist dat de bestreden maatregel enige grondslag heeft in de nationale wet, maar ook verwijst naar de kwaliteit van de wet in kwestie, waarbij wordt geëist dat deze toegankelijk moet zijn voor de betrokken persoon en voorzienbaar moet zijn in diens zaak (*zaak van Rotaru tegen Roemenië*, 4 mei 2000, §52). Met betrekking tot de eis van voorzienbaarheid herhaalt het Hof dat een regel "voorzienbaar" is als deze voldoende nauwkeurig is geformuleerd om een individu in staat te stellen - desnoods met passend advies - zijn gedrag te reguleren (*zaak van Rotaru tegen Roemenië*, 4 mei 2000, §55). "(...) Het nationale recht moet het individu enige bescherming bieden tegen willekeurige inmenging (...). Het nationale recht moet dus voldoende duidelijk zijn geformuleerd om de burgers een adequate indicatie te geven van de omstandigheden waarin en de voorwaarden waaronder overheidsinstanties bevoegd zijn om dergelijke geheime maatregelen te nemen" (*zaak van Halford tegen het Verenigd Koninkrijk*, 25 juni 1997, §49). Dus, elk private individu kent het beste de wet en de rechten hetgeen de rechtbank in volle bewustzijn bekent en bevestigt: "de "betwisting" (vordering) bestaat doorgaans voorafgaand aan de gerechtelijke procedures en is een hiervan onafhankelijk concept" (*zaak van Golder vs. Verenigd Koninkrijk*, 21 februari 1975, §32).

De strijd tegen het niet-tolereerbare unfair zijn

Bij fairplay zijn de betrokken personen of groepen bezig volgens vooraf bekende regels. De enige essentie van een wet is dat het rechtsgevolgen maakt nadat het van kracht is geworden en regeert voordat er een geschil over ontstaat. Het Hof bekent en bevestigt dat de nationale rechtbanken niet beslissen op hun mening, maar: "het is in de eerste plaats aan de nationale autoriteiten, met name de gerechten, om problemen met de interpretatie van nationale wetgeving op te lossen" (*zaak van Platakou tegen Griekenland*, 11 januari 2001, §37). Dus, in strijd met het EVRM is de uitspraak van het tribunaal of de rechter bijna altijd hun (willekeurige) mening en altijd achteraf. Hoewel er altijd een claim of geschil bestaat vóórdat een rechtszaak wordt aangespannen (zie paragraaf hierboven). Elke beslissing die de mening van het tribunaal of de rechter is (al dan niet vermomd als interpretatie) is dus altijd onbetwistbaar onaanvaardbaar unfair. Het publieksonderzoek strijdt hiertegen.

De strijd tegen het misbruik van onafhankelijkheid

Het Hof wijst erop dat het in beginsel niet zijn taak is om verschillende beslissingen van nationale rechters te vergelijken, ook al worden deze in schijnbaar vergelijkbare procedures gegeven; het moet, net als de contractstaten, de onafhankelijkheid van de gerechten eerbiedigen (*zaak van Engel en Anderen tegen Nederland*, 8 juni 1976, §103). Het Hof schendt het EVRM omdat de auteur van het EVRM verklaart zich bewust te zijn van de intrinsieke betekenis van de term onafhankelijkheid. Onafhankelijk betekent niets meer en niets minder dan de afwezigheid van enige autoriteit om af te dwingen wat te schrijven of te zeggen. Onafhankelijkheid heeft niets overeen met niet-onderzoek of niet-berechten. De auteur van het EVRM vestigt in artikel 6, §1 dat onafhankelijkheid en in het openbaar uitgesproken zijn (dit sticht het publieksonderzoek) niets gemeen hebben. Elke vereiste is afzonderlijk maar gelijk benodigd om het onderwerp en bedoeling van het EVRM en diens artikel 6, §1 na te leven. Niettemin geeft het Hof zijn (unanieme) mening weer en oefent ten onrechte onafhankelijkheid en niet-berechten uit als hetzelfde en doet dus onmiddellijk alsof er ten onrechte een interne strijd is in artikel 6, §1. Het publieksonderzoek strijdt tegen het misbruik van onafhankelijkheid.

De strijd tegen de wortel van onenigheid, wets-wanorde en onzekerheid

Het Hof herhaalt dat het verdrag en de bijbehorende protocollen moeten worden uitgelegd in harmonie met de algemene beginselen van internationaal recht waarvan ze deel

uitmaken (*zaak van A.M. tegen Nederland*, 5 juli 2016, §77). Dit is onmogelijk een overdenking van de auteur van het EVRM en dus een misdaad van het Hof en het verwerven van werk. Het Hof heeft zijn taak onrechtmatig omgedraaid en terugwerkende het EVRM geïnterpreteerd. In plaats hiervan is het de taak van het Hof om het EVRM toe te passen in de algemene beginselen van internationaal recht die zijn (her)gebouwd op de fundamenteën van het EVRM. Door af te dwalen van de overdenkingen, het onderwerp en de bedoelingen van de auteur van het EVRM creëert het Hof een ongeleidbare juridische wanorde. Het Hof is zich er volledig van bewust dat anderen dan de auteur uiteenlopende varianten van mening hebben over het EVRM. Met elke nieuw samengestelde kamer veranderen de afwijkende meningen en dus de unanieme mening (*bijvoorbeeld de zaak van Sutter v. Zwitserland*, 22 februari 1984, pagina: 12). Het publieksonderzoek strijdt tegen deze onenigheid.

De strijd tegen niveaus van gerechten en scheiding door middel van wetten: er is alleen een compleet gerecht van eerste instantie

De mensenrechten hebben alleen betrekking op een rechtbank van eerste aanleg (*zaak van De Cubber v. België*, 26 oktober 1984, §32). Er zal nauwkeurig worden onderzocht of het oordeel al dan niet is gegeven door een rechtbank van eerste aanleg en zijn tribunaal of rechter. Achtereenvolgens is er hoogstens nog één uitspraak mogelijk: van het hof van beroep. Omdat het EVRM een contract is, is het Verbintenissenrecht in werking. Elk beroep is dus een ingebrekestelling. Bij een beslissing in beroep wordt nagegaan of het beroep als ingebrekestelling is aangemerkt, behandeld en beoordeeld. Zo zal worden geverifieerd dat in deze beroepszaak de Staat in de uitoefening van zijn functie als bewaker van het algemeen belang (*zaak van Engel en Anderen tegen Nederland*, 8 juni 1976, §81) zich heeft aangesloten als procederende partij tegen de rechtbank van eerste instantie om de mensenrechten te bewaken. Wanneer dit samen opgaan niet duidelijk verifieerbaar is, is het oordeel niet in overeenstemming met het EVRM-contract en wordt het veroordeeld als illegaal en werkverwerving. Elke uitspraak van andere rechtbanken en in het bijzonder van hogere rechtbanken worden dus veroordeeld als onwettig en werkverwerving.

De strijd tegen de werk verwerving door gerechten en rechters

De taak van de openbare controle omvat bijna alleen alle beslissingen van elke rechtbank en alle beslissingen van elke rechter. De publieke controle strijdt tegen niveaus van gerechten (*zie paragraaf hierboven*) en vernietigt onmiddellijk de reeks rechtsprocessen en uitspraken. Het publieksonderzoek strijdt tegen het verwerven van werk door gerechten, tribunalen, rechters en andere rechterlijke autoriteiten.

Het onderzoek binnen de jurisdictie en met afwezigheid van "te goeder trouw"

Omdat het publieksonderzoek van de rechterlijke macht de wettelijke bevoegdheid is, is het verslag van het publieksonderzoek beperkt tot het hele document van de beslissing van een gerecht of een beslissing van een tribunaal of rechter. De rechterlijke macht wordt onderzocht en dus is vooraf de "te goeder trouw" van de rechtbank, tribunaal of rechter niet aanwezig. Immers, wanneer de goede trouw moet worden gerespecteerd, dan is een gedegen onderzoek of elke remedie voor correctie bedrog en zijn de hoven van beroep en het Hof zelf volledig bedrog. Hierdoor moet als eerste de verifieerbaarheid van de waarheid of leugen bij of in elk hoofdstuk en elke alinea, overweging of motivering van de beslissing of het oordeel worden onderzocht.

De eisen van een gedegen onderzoeksverslag in het algemeen

De eis van een verifieerbare auteur

Een solide onderzoeksverslag is onberispelijk verifieerbaar, gelijk aan de verifieerbaarheid van een perfect rechterlijk oordeel en het verslag is even verifieerbaar door elk private individu, indien nodig met passend advies, en het onderzochte oordeel is ofwel bijgevoegd of is verwezen naar een gratis en openbaar toegankelijke URL. De auteur van een verslag van diens publieksonderzoek is niet in onderzoek, maar wat er wordt geschreven; In woorden met een vooraf algemeen bekende betekenis. Ook is het verslag van het publieksonderzoek ondertekend met de officieel geregistreerde naam van de auteur, dus geen bijnaam (-namen) of alias(sen).

Ontsluier het zoekwerk naar rechtvaardigheid: vereiste voor onderzoek door een ieder in het publiek

Het verslag van het publieksonderzoek is het bewijs van een onberispelijk en een fair onderzoek. Het is dus in woorden en leesbaar voor iedereen met een gemiddelde opleiding. De onderzochte context is letterlijk verifieerbaar in het bijgevoegde (of verwezen) oordeel en de ontlede betekenis of het recht is duidelijk en overeenkomstig reproduceerbaar. Het oorzakelijke wetsartikel is meegegeven. De conclusie is een samenvatting van afzonderlijke resultaten. De geverifieerde juistheid van eenieder van het onderzoeksverslag, moet dus tot een (1) gelijk resultaat leiden.

De eisen voor een gedegen onderzoek in meer detail

Het speurwerk naar rechtvaardigheid door terugwerkende doorlichting

De grondwet is de basis in elk land. De meeste artikelen hiervan hebben elk een complex onderwerp en bedoeling. Deze complexe artikelen zijn uitgewerkt, elk in een aparte wet. Alleen uit een wetsartikel is een recht geboren en alleen een recht resulteert in een rechtshandeling of legale verkrijging. Elk nationaal vonnis publiceert dus een omgekeerde speurwerk: de praktijksituatie(s) zijn in handeling(en) of in verwerving(en) uiteen gehaald en vervolgens deze zijn elk in een wetsartikel kader gebracht. Zodat dan het uitgeoefende recht te verifiëren is met het door die wetgever voorziene recht en bedoelde rechtsgevolg. Deze verificatie leidt naar de uitkomst van terecht of onterecht.

De verificatie van het terugwerkende rechterlijke onderzoek meet de graad van vakmanschap van het tribunaal of de rechter. Deze kwaliteit is een van de twee poten van rechtvaardigheid. Het oordeel als verslag van een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechtbank of rechter is de tweede poot.

Ontsluier de correctheid van het toepassen van het EVRM

Houdt in herinnering dat particulieren het beste op de hoogte zijn van de wet en de inbreuken op zijn rechten (*zie in een alinea hierboven*). Deze personen weten dat de grondwet het fundament is en de meeste van haar artikelen in afzonderlijke wetten zijn uitgewerkt. Soms worden de artikelen van de afzonderlijke wet verder uitgewerkt in aparte deelwetten of verordeningen. Terugwerkend onderzoek zal deze structuur onthullen door de vermelde wet en artikelen in het oordeel. Geen wet en geen artikelen betekent een onwettige basis van het oordeel. Het EVRM is de dwingende handleiding waarmee vrij strikt de procedure en elke fase van de procedure wordt uitgevoerd. Ook is het EVRM de handleiding van de tamelijk strikte manier waarmee de gebeurtenissen helder zijn gemaakt en zijn ontbonden en zijn ontmanteld (*zie in een paragraaf hierboven*). Ten slotte is het EVRM de checklist voor de minimale vereisten voor een gemiddelde kwaliteit van de bescherming van de mensen-

rechten en fundamentele vrijheden en dus vooral de gemiddelde kwaliteit van het vakmanschap van de ambtenaren of justitieofficiëren en rechters.

Check van de basissen van een faire rechtszaak

Als onbetwistbaar is onthuld dat de mening van een rechtbank, tribunaal of rechter is overwogen als een reden voor een beslissing, dan is de beslissing onmiddellijk en met terugwerkende kracht onaanvaardbaar unfair (*zie in een paragraaf hierboven*). Omdat de auteur's dus de wetgever's overdenkingen, onderwerp en bedoeling het enige is dat geldt.

Als **tweede** zal een rechtszaak of procedure een openbare terechtzitting hebben. Een openbare hoorzitting is in de eerste plaats voor de rechter om de juiste interpretatie door de rechtbank te controleren in zijn geheime samenvatting van de ingediende feiten, misbruikte rechten, schade, weerlegging van de opposant of de claim. Deze noodzaak van een openbare terechtzitting is ook aanwezig in het uiterst zeldzame geval van door de rechtbank gewenste niet-ontvankelijkheid. Als **derde** zal de schriftelijke uitspraak het onbetwistbare bewijs bevatten van de initiërende rechtzoekende dat volgens hem/haar de uitspraak een correcte weergave is van de ingediende gebeurtenissen en de redeneringen de geschilpunten dekken. Hetzelfde vonnis bevat ook het bewijs van de andere procespartij dat de weergave zijn/haar verdediging dekt. Deze bevestigingen weerleggen het liegen of bedriegen door de rechtbank en zijn tribunaal of rechter. Als **vierde** zal het vonnis duidelijk onthullen dat het niet de mening of beoordelingen van het tribunaal of de rechter is van wat er had moeten gebeuren, omdat dit onaanvaardbaar oneerlijk is (*zie een paragraaf hierboven*). Als **vijfde** zal het vonnis duidelijk uitspreken dat de vastgestelde rechten van iedereen zijn en geldig zijn in elk gelijk geval in dezelfde categorie en uitvoerbaar zijn op elke plaats in het land bij elke rechterlijke autoriteit. Het ontbreken van een onderdeel resulteert in een oneerlijk proces en oneerlijk rechterlijk oordeel.

Check op de ontvankelijkheid van een rechtszaak van elke vordering

Het Hof bekent en bevestigt dat gerechten een afdeling van de staten zijn en verklaarde dat het primair aan de nationale autoriteiten is, met name de gerechten, (...) (*zaak van Platakou tegen Griekenland, 11 januari 2001, §37*). Het Hof stelt verder dat als de contractstaten naar eigen goeddunken een strafbaar feit zouden kunnen classificeren (...) de werking van de fundamentele clausules van de artikelen 6 en 7 ondergeschikt zou zijn aan hun soevereine wil. Een tot zover uitbreidende werkingsruimte zou kunnen leiden tot resultaten die onverenigbaar zijn met het doel en de strekking van het verdrag (*zaak van Campbell en Fell tegen Verenigd Koninkrijk, 28 juni 1984, §68-b*). Verder komt het Hof tot de conclusie dat artikel 6, §1 verzekert een ieder het recht om elke vordering met betrekking tot zijn burgerlijke rechten en plichten voor een rechtbank of tribunaal te brengen (*zaak van Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975, §36*). Dus ook de niet-ontvankelijkheid is een reguliere, faire rechtszaak of juridische procedure. Hiernaast is er het feit dat elke niet-ontvankelijkheid onbetwistbaar is, een rechtswegering die onvoorwaardelijk verboden is.

Check op de redenering hetzij als ware interpretatie hetzij als niet

Na ongeveer 60 jaar kan men het erover eens zijn dat het nooit veranderende EVRM voldoende is geïnterpreteerd. Onlangs (in 2016) interpreteert het Hof nog steeds het EVRM (*zie de paragraaf hierboven "De strijd tegen de wortel van onenigheid, wets-wanorde en onzekerheid"*). Het Hof getuigt toegang te hebben tot de auteursdocumenten van het EVRM van de Raadgevende Vergadering (onder andere) de werkdocumenten van de 1950-sessie, Vol. III, nee. 93, p. 982, §5 (*zaak van Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975, §35*). Het Hof is dus in staat om vrij nauwkeurig de overdenkingen en beraadslagingen te volgen van de auteur van het EVRM. Maar integendeel, getuigt het Hof te zijn afgedreven van de kijk van de auteur van het EVRM, door de interpretatie sinds jaren te misbruiken en illegaal te vervangen door het Hof's mening. Het publieksonderzoek weet net als de auteur van het EVRM dat een mening strikt persoonlijk is en een perceptie; Totaal tegenovergesteld, is de

interpretatie: deze is uitsluitend van een ander. Het interpreteren van de uitdrukking van een huidige auteur is dus onmogelijk, omdat dan men om uitleg vraagt. Een periodiek samengesteld orgaan is alleen in deze periode aanwezig.

De benodigde interpretatie is het antwoord op een onderzoeksvraag. Het proces van het interpreteren moet dus reproduceerbaar zijn en moet de vraag beantwoorden/oplossen. Omdat het in overeenstemming moet zijn met vaste tekst, context en interpretaties, is het onmogelijk tegenstrijdig of wrijvend. Interpreteren heeft identificerende elementen: (1) het hangt af van de mening van de auteur over wat hij/zij beoogt en de auteur's bedoeling met de manier om dat te bereiken; (2) het concretiseert een door de auteur geïmpliceerde maar latente inhoud. Dus om te interpreteren (3) is er een gemiddeld begrijpen van de context, (4) is er een gemiddeld begrijpen van de kennis van de auteur over de betekenis en inhoud van de gebruikte woorden, (5) laat de geïnterpreteerde beschrijving passen in de tekst en (6) laat de interpretatie assimileren in de context. Deze 6 elementen zijn ook de controle op de motivering van een uitspraak of het een interpretatie is van de nationale wet. Wanneer is geconcludeerd tot het niet doen van interpreteren, dan is er dus geen interpretatie; Dus een schending van het EVRM.

Interpretaties die niet overeen stemmen

Als interpretaties van het Hof niet overeen stemmen, dan is die interpretatie geldend die de mensenrechten en fundamentele vrijheden van het individu het meest beschermt. Het afwijkende deel van de interpretatie van het Hof dat afwijkend is, is helemaal niet geldig.

Deze handleiding blijft uitbreiding ondergaan totdat het Hof
de vrijheid van de EVRM's auteur's expressie consequent eerbiedigt
Initial version